

[Forsvarsministeren.]

være sammensat både af fodfolk, pansertropper, artilleri, ingeniørtropper, telegraf-tropper og forsyningsstropper i et bestemt forhold; det er noget, som krigens erfaringer har vist os. Indenfor de enkelte våbenarter må endvidere en lang række specialopgaver kunne løses.

Den danske hær, således som den nu opbygges og reorganiseres, opbygges på grundlag af de sidste års krigserfaringer i udlandet, og jeg tror — selvom det er lidt teknisk —, at det er rigtigt at oplyse om et par kendsgerninger til belysning også af selve problemet om, hvorledes dækningsstyrkerne er taget ud. En almindelig dansk fodfolksbatalion er i dag en meget kompliceret maskine. Den består af et stabskompani, der tager sig af forbindelsestjeneste, sanitetstjeneste og pionertjeneste, endvidere af et tungt kompani med kanoner, morterer og maskingeværer og 3-4 lette kompagnier med maskingeværer, morterer og raketkastere. Hvert af de her nævnte våben kræver til betjening et bestemt antal soldater med ganske bestemte opgaver, hvortil de uddannes som specialister. De soldater, der er bestemt til at indgå i beredskabsstyrkerne, er nu uddannet til disse specialhverv, ikke blot ved selve våbenes betjening, men som radiofolk, observatører, telefonfolk, kokke, sygehjælpere, ordonnanser, motorvognsførere og meget andet. Den tid er derfor forbi, da en soldat her i Danmark blot er en mand i uniform med et gevær og et tornyster.

Det må, efter hvad jeg her har sagt, stå klart, at en inddeling af de tjenstgørende værnepligtige i 12 og 18 måneders soldater for eksempel på grundlag af en lodtrækning ikke er gennemførlig. Hvis man valgte lodtrækningsvejen indenfor regimenterne, kunne man risikere at få regimentet udelukkende med lette våben, men uden de tunge våben og måske uden radiofolk og andre specialister. Det samme ville gælde indenfor det enkelte kompani. Man ville dermed ganske simpelt slå organisationen fuldstændig i stykker og reducere kompagniernes kampværdi ganske overordentligt.

Vi har ved udtagelsen af værnepligtige også måttet tage hensyn til, at der i hver landsdel skal opstilles den efter omstændighederne bedst mulige og mest effektive beredskabsstyrke — med andre ord en styrke, der er sammensat under taktisk rigtige hensyn. Også styrkernes rigtige pla-

cering har spillet en væsentlig rolle i disse overvejelser. Alle disse krav har måttet tilgodeses på bedst mulig måde, da vi som sagt ikke bare ønskede at have et vist antal soldater i beredskabsstyrken, men en virkelig kampstyrke.

Samtidig med at vi søgte at imødekomme de militære hensyn, har vi imidlertid draget omsorg for, at man indenfor samme garnison i alt væsentligt behandlede soldaterne på samme vis. Der er kun sket to afvigelser herfra, nemlig for 4. regiment og for luftværnsartilleriregimentet på Sjælland. Årsagen til, at der for en enkelt afdeling indenfor disse regimenter skete afvigelse, var den, at disse to afdelinger behøvedes til henholdsvis Tysklandsstyrken og Københavns luftforsvar.

Af de grunde, jeg lige har fremført, har det heller ikke været muligt, hvad der menneskeligt set kunne være meget tiltalende, at gennemføre visse lettelser for f. eks. gifte og andre værnepligtige, for hvem den forlængede tjenestetid vil være særlig trykkende.

Det har naturligvis også været overvejet, om der var mulighed for at give alle værnepligtige af maj-holdet 1952 en ensartet tjenestetid på 15 måneder. Af det, jeg allerede har sagt, fremgår det imidlertid, at man ikke har kaserneplads til at holde hele holdet inde samtidig, og med en sådan ordning ville man jo iøvrigt ikke få noget beredskab i de 3 efterårsmåneder, efter at holdet var hjemsendt.

Den mulighed at hjemsende halvdelen i maj måned for efter 3 måneders forløb påny at indkalde dem til 3 måneders tjeneste vil hverken de pågældende eller deres arbejdsgivere kunne være tjent med, rent bortset fra at det ville være meget vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at inddele holdet i 2 halvdele, der hver for sig ville kunne opstilles som en kampstyrke med den sammensætning, som jeg tidligere har gjort rede for.

Efter at der på mødet i det udenrigspolitiske nævn den 12. februar var taget endelig stilling til spørgsmålet om det danske kommando i Tyskland, blev der den følgende dag, altså om fredagen, af forsvarsministeriet ført visse tekniske forhandlinger med hærkommandoen. Der blev herunder blandt andet truffet bestemmelse om, at ministeriets skrivelse, i hvilken det blev fastsat, hvilke enheder der skulle have 18 og hvilke